ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **P., s. r. o.,** zastoupeného advokátem JUDr. Petrem Holcem se sídlem Václavské nám. 4, 110 00 Praha 1, proti žalované **Komisi pro cenné papíry,** se sídlem Washingtonova 7, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 30. 4. 2002, č. j. 10/NeO/3/2002/1,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry (dále jen „Prezidium“), kterým Prezidium zamítlo rozklad a potvrdilo rozhodnutí Komise pro cenné papíry (dále jen „Komise“) ze dne 22. 1. 2002, č. j. 45/N/433/2002/1. Tímto rozhodnutím Komise žalobci podle ustanovení § 183e odst. 8 písm. a) obchodního zákoníku uložila zvýšit v návrhu povinné nabídky převzetí navrhovanou cenu za registrované akcie cílové společnosti E., a. s., vydané ve formě na majitele o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, a to ze 100 Kč na 156,80 Kč za jeden kus akcie.

Žalobce především namítá, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo nezákonné, a to pro rozpor s ustanoveními § 3 a § 32 správního řádu, neboť v něm nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci, nebylo provedeno potřebné dokazování, k některým důkazům nebylo vůbec přihlédnuto a zjištěné okolnosti nebyly řádně zhodnoceny, v důsledku čehož došlo i k nezákonné interpretaci aplikovaných ustanovení.

Žalobce tvrdí, že Komise i Prezidium odmítli závěry, obsažené v žalobcem předloženém znaleckém posudku a zpracovaném znaleckým ústavem B. E., s. r. o.,

dokládající přiměřenost ceny za akcie cílové společnosti ke dni 30. 11. 2001. Porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu spatřuje žalobce v tom, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladu správního rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Prezidium údajně není oprávněno stanovit výši ceny akcií ve výrazném rozporu s výší ceny doložené posudkem znalce, aniž by opatřilo a provedlo příslušné důkazy (např. revizní znalecký posudek). Protože znalecký posudek v předmětném řízení je tzv. povinným důkazem, který žalobce předložil, nemůže Prezidium suplovat znalce při určení ceny akcií a jinak zasahovat do odborné činnosti, vyhraněné znalci, jelikož obchodní zákoník nesvěřuje Komisi či Prezidiu právo ocenit akcie. Ustanovení § 183e odst. 8 obchodního zákoníku dává Komisi toliko právo uložit žalobci, aby navrhovanou cenu změnil, a to s ohledem na obvykle používaná kritéria a zvláštnosti cílové společnosti. Komise však nemůže uložit zvýšení ceny ve výrazném rozporu s obvykle používanými objektivními kritérii. Žalobce nesouhlasí se závěrem Prezidia, že použití metody likvidačního zůstatku při oceňování akcií cílové společnosti pro účely povinné nabídky je na místě pouze tehdy, pokud se lze oprávněně domnívat, že dojde k prodeji jednotlivých složek majetku cílové společnosti. Žalobce při stanovení ceny vycházel z toho, že cílová společnost byla ve špatné ekonomické situaci, reálně hrozil její úpadek a proto se žalobce domnívá, že zahrnutí metody likvidační hodnoty bylo zcela v souladu s objektivními kritérii a se zvláštnostmi cílové společnosti.

Napadenému rozhodnutí Prezidia žalobce především vytýká, že nerespektovalo zásadu materiální pravdy a zásadu volného hodnocení důkazů, když neprovedlo důkazy navržené žalobcem dne 19. 4. 2002. Prezidium totiž opřelo napadené rozhodnutí o závěry obsažené ve správním rozhodnutí I. stupně, a to aniž by provedlo další dokazování, přičemž nezhodnotilo důkazy, které mu žalobce předložil. Těmito důkazy byla zpráva auditora a účetní výkazy, dokládající podstatný rozpor mezi veřejně dostupnými finančními výsledky cílové společnosti a jejím skutečným stavem. Proto napadené rozhodnutí bylo vydáno bez přesného a úplného zjištění skutečného stavu věci.

Proto žalobce navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě především uvádí, že ustanovení § 183e odst. 8 písm. a) obchodního zákoníku zakládá oprávnění Komise uložit navrhovateli povinnost změnit navrhovanou cenu, přičemž má brát ohled na obvykle používaná kritéria ocenění a na zvláštnosti cílové skupiny. Rozhodnutí o změně ceny proto připadá v úvahu jen tehdy, jestliže navrhovaná cena není podle zákona přiměřenou a má vést ke zhojení vady povinné nabídky převzetí. Správní orgán proto posuzuje, zda navrhovaná cena je přiměřenou. Znalecký posudek je skutečně povinným důkazem a výchozím podkladem pro zjišťování přiměřené ceny akcií, nicméně pokud by vady tohoto posudku byly natolik zásadní, že by nebylo možno učinit o této ceně úsudek, je nutno konstatovat, že přiměřenost navrhované ceny nebyla doložena. Žalovaná dále uvádí, že přiměřená cena musí být stanovena jako konkrétní finanční částka, nikoliv pouze jako způsob jejího výpočtu nebo rozptyl, v jakém se může cena pohybovat.

Žalovaná tvrdí, že účelem existence institutu povinné nabídky převzetí je zejména ochrana minoritních akcionářů před poklesem likvidity v důsledku ovládnutí společnosti jinou osobou a tím i před zvýšeným rizikem výkyvů akcií. Přiměřená cena proto nemůže být pojmově totožná s cenou tržní, neboť právě z důvodu ochrany před výkyvy tržní ceny je nutné, aby tato cena odpovídala objektivně stanovené hodnotě, kterou je třeba stanovit především s ohledem na tržní hodnotu společnosti jako celku. V daném případě však žalobce údajně konstruoval cenu pouze s ohledem na průměrnou cenu, za kterou byly předmětné akcie

obchodovány v posledních 6 měsících, aniž by se zabýval tím, zda je tato cena přiměřená hodnotě akcií.

Z dikce ustanovení § 183c odst. 5 obchodního zákoníku je údajně zřejmé, že posudek zde vystupuje jako tzv. povinný důkaz a nikoliv jako závazný způsob určení přiměřené ceny, přičemž jako důkaz je posuzován znalecký posudek jako celek (každá jeho část) a nikoliv pouze jeho závěr. Podle ustanovení § 36 správního řádu má správní orgán možnost, nikoliv povinnost ustanovit znalce pro odborné posouzení skutečností důležitých pro rozhodnutí. Protože však Komise je specializovaným odborným orgánem pro oblast kapitálového trhu, má odborné znalosti potřebné pro posouzení dané problematiky včetně věcné správnosti znaleckého posudku. V citovaném rozhodnutí proto Komise uvedla, že znalcem stanovená cena neodpovídá § 183c odst. 3 obchodního zákoníku a následně odůvodnila, z jakých důvodů nelze postup znalce považovat za dostatečný pro zjištění výše přiměřené ceny a jakým způsobem dospěla ke stanovení této ceny. Komise se proto znaleckým posudkem zabývala a řádně se s ním vypořádala. K podkladům, použitým pro stanovení výše ceny, žalovaná odkázala na znalecký posudek a na zjištění z veřejně přístupných zdrojů. Jiné důkazy ke skutečnostem, obsaženým ve znaleckém posudku, prováděny nebyly, neboť by to nebylo hospodárné a nelogické. V daném případě žalovaný nezpochybnil skutková zjištění, obsažená ve znaleckém posudku, nýbrž toliko zpochybnil použité metody výpočtu ceny, což však nevyžadovalo doplnění dokazování.

K námitce žalobce, že Prezidium v řízení o rozkladu neprovedlo důkazy navržené přípisem ze dne 19. 4. 2002, žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že se Prezidium zabývalo námitkami ohledně špatné hospodářské situace cílové společnosti. Navíc důkazy navržené v předmětném doplnění rozkladu obsahovaly pouze předběžné výsledky hospodaření cílové společnosti a nezpochybňovaly zjištění znalce, která byla podkladem pro rozhodnutí v I. stupni. Žalovaná nesouhlasí ani s tvrzením, že žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům obou rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, neboť oba orgány vycházely výhradně z materiálů předložených žalobcem a ten tedy s nimi byl seznámen. Navíc se k nim vyjádřil v rozkladu a v jeho doplnění.

Žalovaná dále k tvrzení žalobce, že zákonodárce nesvěřil právo ocenit akcie Komisi, nýbrž žalobci, uvádí, že cena za akcie má být stanovena v souladu s ustanovením § 183c odst. 3 obchodního zákoníku. Pokud tedy v daném případě žalovaný shledal v postupu znalce podstatné vady, nemohl znalcem zjištěnou cenu považovat za přiměřenou, odpovídající zvláštnostem cílové společnosti. Znalec totiž použil metodu, která předpokládá likvidaci společnosti, přestože bylo zjevné, že tato společnost bude pokračovat v činnosti a její likvidace je pouze teoretickou hrozbou. Znalec tak značně podcenil předpoklady společnosti pro další rozvoj a také opomněl ocenit hodnotu ochranné známky E. a vybudované obchodní sítě. Tvrzení žalobce, že podle posudku společnosti K. byla cena akcií stanovena na pouhých 83 Kč, žalovaná označila na nedoložené a navíc pro soud je závazný skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovaná navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného trvá na tvrzeních obsažených v žalobě a dále uvádí, že žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů, když změnil způsob ocenění provedený ve znaleckém posudku, jednotlivé metody ocenění „okleštil“ a některé z nich vypustil, další doplnil a vlastní metodologií výpočtu dospěl ke zcela jiným závěrům než znalec. Odmítnutím likvidační metody došlo ke zkreslení pozice cílové společnosti, neboť

v době vypracování posudku byla společnost v úpadku a konkurs byl reálný. Žalobce se proto domnívá, že volné hodnocení znaleckého posudku mělo spočívat buď v tom, že posudek měl být žalovaným akceptován, příp. měl být znalec požádán o bližší vysvětlení. Pokud by však posudek byl odmítnut, měl žalovaný opatřit jiný důkaz; nebyl však oprávněn direktivně uložit takové zvýšení ceny, které je ve výrazném rozporu s obvykle používanými kritérii. K tvrzení ohledně ochrany minoritních akcionářů žalobce uvádí, že pokud by přijali nabídku, ve které by byla určena cena akcií jako nepřiměřená, mohou se soudní cestou domáhat doplacení předmětného rozdílu. Navíc, akcionáři nabídku nemusí přijmout. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že důkazy navržené v rozkladu a jeho doplnění obsahovaly pouze předběžné výsledky hospodaření cílové společnosti. Protože totiž ve lhůtě pro podání rozkladu nemohly být k dispozici údaje pro účetní závěrku za rok 2001, předložil žalobce toliko mezitimní vyjádření auditora (společnosti K.), které by bylo finalizováno, pokud by Prezidium rozhodlo o rozkladu o cca 3 týdny později.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Žalobce ve svém podání ze dne 7. 3. 2003 označil za osoby zúčastněné na řízení bývalé akcionáře společnosti E., a. s. Proto soud dne 10. 12. 2003 vyzval ve smyslu ustanovení § 34 ve spojení s § 42 odst. 4 s. ř. s. označené subjekty k tomu, aby ve lhůtě 2 týdnů oznámily, zda budou v této věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení s tím, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, nelze se později práv osoby zúčastněné na řízení domáhat. Žádný z oslovených subjektů se ve stanovené lhůtě k této výzvě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci z předloženého správního spisu především vyplývá, že žalobce přípisem ze dne 22. 11. 2001 Komisi oznámil podle ustanovení § 183e odst. 3 obchodního zákoníku vznik povinnosti učinit nabídku převzetí, a to z důvodu nabytí podílu na hlasovacích právech cílové společnosti E., a. s ve výši 64,7%. Zároveň si žalobce nechal zpracovat znaleckým ústavem B. E., s. r. o. znalecký posudek, v jehož závěru je hodnota akcie cílové společnosti oceněna částkou 97 Kč. Dne 14. 1. 2002 byla Komisi předložena nabídka převzetí.

Komise pro cenné papíry shora citovaným rozhodnutím ze dne 22. 1. 2002 žalobci uložila v návrhu povinné nabídky převzetí zvýšit cenu akcie z částky 100 Kč na částku 156,80 Kč. V odůvodnění rozhodnutí Komise uvedla, že přezkoumala předmětný znalecký posudek a zjistila, že znalec použil metodu vážené střední hodnoty, přičemž jako vstupní data použil hodnoty získané aplikací metody substanční hodnoty, likvidačního zůstatku, a ocenění akcií na základě ceny dosažené obchodováním na veřejném trhu. Komise však neshledala uvedenou cenu za přiměřenou ve smyslu § 183c odst. 3 obchodního zákoníku. Znalcem použitá metoda likvidačního zůstatku totiž neměla být použita, a to s ohledem na záměry žalobce (strategického partnera) týkající se další činnosti cílové společnosti, spočívající v dalším podnikání této společnosti, z čehož lze dovodit, že společnost nevstoupí do likvidace. Navíc, pokud by žalobce měl v úmyslu cílovou společnost zrušit, provedl by

vlastní zkoumání možného likvidačního zůstatku a za ovládající podíl by nabídl cenu mnohonásobně nižší, než za kterou uvedený podíl nabyl (100,10 Kč za jednu akcii). Při ocenění nebyla vzata v potaz ani obchodní značka „E.“, která má na českém trhu významnou pozici. Komise proto 30% váhy, kterou znalec ve výsledném algoritmu přiřadil metodě likvidační hodnoty, rovnoměrně přiřadila dvěma zbývajícím zvoleným způsobům ocenění akcií cílové společnosti, a dospěla tak k hodnotě 156,80 Kč za jednu akcii.

Prezidium napadeným rozhodnutím zamítlo rozklad a potvrdilo citované rozhodnutí Komise. V odůvodnění svého rozhodnutí především uvedlo, že Komise je oprávněna navrhovateli uložit, aby cenu změnil, a to s ohledem na obvykle používaná objektivní kritéria ocenění a zvláštnosti cílové společnosti. Protože použití metody likvidačního zůstatku je na místě pouze tehdy, pokud se lze oprávněně domnívat, že v relevantním období dojde k prodeji jednotlivých složek majetku cílové společnosti, a v daném případě „osoby s nejlepšími informacemi o hospodářské situaci cílové společnosti“ předpokládají její další činnost, je správný závěr Komise o neaplikovatelnosti metody likvidačního zůstatku. K námitkám žalobce, obsaženým v rozkladu a jeho doplnění, že až během posledních dvou měsíců zjistil katastrofální hospodářský stav společnosti, Prezidium uvedlo, že tyto údaje mu musely být známy již z provedené due diligence, tedy před podáním žádosti Komisi. Navíc Komise vycházela z údajů, obsažených ve znaleckém posudku, s nímž žalobce souhlasí. Tyto námitky proto Prezidium označilo za účelové a nad tento rámec konstatovalo, že provázanost obou subjektů (a tedy i vzájemná znalost jejich ekonomických poměrů) vyplývá ze skutečnosti, že v roce 2000 poskytla cílová společnost ručení ve prospěch žalobce ve výši 82 mil. Kč.

Nejvyšší správní soud k jednotlivým žalobním bodům uvádí následující:

Žalobce především namítá, že nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci, a to zejména z toho důvodu, že žalovaný zasáhl do odborné činnosti znalce a stanovil výši ceny předmětných akcií v daném případě ve výrazném rozporu s jeho posudkem.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 183c odst. 5 obchodního zákoníku přiměřenost ceny nebo směnného poměru cenných papírů při povinné nabídce převzetí musí být doložena posudkem znalce. Tento posudek proto lze – ve shodě s názorem účastníků řízení – skutečně charakterizovat jako tzv. povinný důkaz. Povinný důkaz však není možno považovat jako důkaz, který by byl pro správní orgán závazný. Z citovaného ustanovení zákona totiž vyplývá pouze, že předmětný důkaz musí být proveden, nicméně nelze z něj dovodit, že závěry obsažené v tomto důkazu by rozhodující správní úřad zavazovaly. Lze proto učinit dílčí závěr, že i na tzv. povinný důkaz se v plné míře vztahují pravidla dokazování podle správního řádu, a to především zásada volného hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 správního řádu).

Podle ustanovení § 183e odst. 8 písm. a) obchodního zákoníku Komise pro cenné papíry může do osmi pracovních dnů od předložení nabídky převzetí uložit navrhovateli, aby ve stanovené lhůtě změnil navrhovanou cenu nebo směnný poměr akcií s ohledem na obvykle používaná objektivní kritéria ocenění a zvláštnosti cílové společnosti. Z citované dikce zákona je zřejmé, že Komise je oprávněna autoritativně rozhodnout o povinnosti změnit navrhovanou cenu akcií. Přitom již z povahy věci vyplývá, že toto rozhodnutí musí být dostatečně konkrétní, a to ve smyslu určení konkrétní navrhované ceny, neboť v opačném případě, když by Komise byla oprávněna toliko uložit změnu navrhované ceny bez její specifikace, by toto rozhodnutí zjevně nesplňovalo základní atributy, kladené na individuální právní akty, mezi něž patří především jednoznačnost stanovení práv a povinností. Navíc

je nutno mít na zřeteli také skutečnost, že předmětné rozhodnutí Komise má rovněž externí účinky, tzn. týká se dotčených akcionářů, a musí proto ve vztahu k nim být předvídatelné. Tento požadavek by nebyl splněn, jestliže by Komise konkrétní cenu nestanovila.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že Komise pro cenné papíry je koncipována jako ústřední orgán státní správy (§ 2 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy ČR), který působí jako správní úřad pro oblast kapitálového trhu (§ 2 odst. 1 zákona č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění dalších zákonů). Ze zákonného vymezení věcné působnosti Komise (především § 3, § 4 zákona č. 15/1998 Sb.) je přitom zřejmé, že Komise představuje odborný orgán v dané oblasti. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s paušálním názorem žalobce, odmítajícím možnost stanovit výši ceny akcií Komisí ve výrazném rozporu s výší ceny doložené posudkem znalce, aniž by byly provedeny další důkazy (např. revizní znalecký posudek). S ohledem na postavení Komise je totiž na jejím vlastním hodnocení, zda v konkrétním případě shledá skutková zjištění dostatečná a postačující pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 32 správního řádu či nikoliv. Napadené rozhodnutí Prezídia proto není možno považovat za protizákonné jen z toho důvodu, že Komise neprovedla další důkazy za situace, kdy nikterak nezpochybnila skutková zjištění, obsažená v předmětném znaleckém posudku, a od tohoto posudku se odchýlila toliko při vyhodnocení těchto zjištění.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že protizákonnost rozhodnutí žalované by bylo nutno spatřovat v situaci, když by toto rozhodnutí odporovalo provedeným skutkovým zjištěním a vykazovalo by znaky libovůle. Zákonný limit proti zmíněné libovůli představuje především ustanovení § 183c odst. 3 obchodního zákoníku, podle něhož při stanovení ceny pro účely povinné nabídky převzetí při ovládnutí společnosti se přihlédne k váženému průměru z cen, za něž byly uskutečněny obchody těmito cennými papíry v době 6 měsíců před vznikem povinnosti učinit nabídku převzetí; a také ustanovení § 183e odst. 8 písm. a) cit. zákona, podle něhož může Komise uložit změnit navrhovanou cenu s ohledem na obvykle používaná objektivní kritéria ocenění a zvláštnosti cílové společnosti. Institucionální záruku vyloučení libovůle v těchto případech představuje především soudní přezkum příslušných správních rozhodnutí, vykonávaný ve správním soudnictví.

V daném případě se proto – na základě shora uvedeného - Nejvyšší správní soud koncentroval na otázku, zda se citovaným rozhodnutím žalovaná nedostala do rozporu s provedeným skutkovým zjištěním a zda nerozhodla libovolně. V tomto směru však v obou rozhodnutích neshledal pochybení. Jak totiž vyplývá již ze shora uvedeného, Komise (a následně i Prezidium) sice akceptovala skutková zjištění, obsažená ve znaleckém posudku a respektovala rovněž metodu vážené střední hodnoty, odmítla však použití metody likvidačního zůstatku při stanovení vstupních dat. Toto odmítnutí dostatečně a v souladu se zákonem odmítla poukazem na obvykle používaná objektivní kritéria a na zvláštnosti cílové společnosti, když žalobce do cílové společnosti vstoupil jako strategický partner a hodlal s ní dále podnikat a do ocenění nebyla zahrnuta obchodní značka „E.“ a vybudovaná síť odběratelů a dodavatelů této společnosti. Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí Prezidia i jemu předcházející rozhodnutí Komise jsou dostatečně a přesvědčivě odůvodněna a odpovídají zákonu.

Žalobce dále namítá, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladu správního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že smysl citovaného ustanovení správního řádu spočívá v tom, že představuje záruku toho, aby účastník řízení byl informován, že probíhá správní řízení a měl možnost vyjádřit

se k podkladu rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění a mohl případně navrhnout jeho doplnění. V daném případě však je zřejmé, že předmětné správní řízení bylo zahájeno návrhem samotného žalobce, přičemž obsahem správního spisu jsou výhradně listiny, doložené žalobcem. Za těchto okolností (a rovněž s přihlédnutím ke lhůtě podle § 183e odst. 8 obchodního zákoníku, podle níž může Komise uložit změnu navrhované ceny akcií do osmi pracovních dnů od předložení nabídky převzetí) je zřejmé, že seznamovat žalobce zvlášť s obsahem správního spisu bylo zjevně nadbytečné.

Žalobce konečně tvrdí, že v řízení o rozkladu nebyly provedeny důkazy, navržené v podání ze dne 18. 4. 2002 a doručeném žalovanému dne 19. 4. 2002. Nejvyšší správní soud shledal, že těmito důkazy byly předběžné výsledky společnosti E. za rok 2001, plán na rok 2002 a předběžné výsledky za 1. čtvrtletí 2002. S těmito důkazy se však Prezidium v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádalo, když především konstatovalo, že předmětné údaje musely být žalobci známy již z provedené due diligence, přičemž mezi žalobcem a cílovou společností existovala jistá ekonomická provázanost již v roce 2000. Ve skutečnosti tak žalobce nebrojí proti neprovedení a nezohlednění předmětných důkazů, nýbrž proti tomu, že se s nimi Prezidium v rozkladovém řízení neztotožnilo. Z této skutečnosti však není možno dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a odpovídá proto zákonu. Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, která neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému – jak vyplývá ze spisového materiálu - náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. 1. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu